

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

15 כי תשא - פרה כ' אדר תשע"ג

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ יו"ד ח"ב
שבת	כ'	נד:	מ"ה
ראשון	כ"א	נה:	מ"ו
שני	כ"ב	נה:	מ"ז
שלישי	כ"ג	נו:	מ"ח
רביעי	כ"ד	נו:	מ"ט
חמישי	כ"ה	נד:	נ'
שישי	כ"ו	נד:	נ"א

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדין היומי בליקו"מ

הל' שבועות ב' - הל' כיבוד אב ואם

א. החולק על הצדיק כחולק על השכינה, כי חולק עצמו משם ה'. (ב-כ)

ב. עיקר ההתקרבות לה' יתברך הוא על ידי בחינת ביטול הגאות והכבוד שהם בחינת שם ולבטל עצמו וכבודו ושמנו נגד שם כבוד מלכותו כי עונה גדולה מכלם. וכן אי אפשר להתקרב להצדיק והרב האמת כי אם על ידי שמבטל שמו וכבודו בתכלית הבטול ואז יזכה להכלל בשם הצדיק ועל ידי זה הוא נכלל בשם ה'. (ב-כ)

ג. עיקר הרב כשמגלה לו ומאיר בו דברי אמת שלא היה יכל להבינם בתחלה. (ב-כ"ב)

"בוודאי כל מה שהרב מאיר בו יותר אמתת התורה שהיה נסתור ממנו בודאי צריכים לכבדו יותר ויותר, כי בודאי אין כל הרבנים שוים. ועל כן עקר שלמות הרב הוא כשיכול להאיר בהתלמידים יראת שמים באמת שזה עקר תכלית התורה."

ד. עיקר כל קבלת התורה הוא בשביל היראה שזוכה ליראה מלפניו יתברך ולשמור ולעשות ולקיים את התורה, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה. (ב-כ"ב)

"זה הלימוד של יראת שמים, דהינו לזכות לקיום התורה זה הלימוד עמק עמק מאד וצריכין לזה רבי גדול מאד מאד ואי אפשר לקבלו כי אם על ידי גייעה גדולה. וכל אחד כפי יגיעתו כן זוכה לקבל עצות ודרכים אמתיים באופן שישראל להתקיים על עמדו כל ימי חייו ולא יטה אשורו מני הדרך האמת."

ה. עיקר הגאולה תלויה בהתקרבות לצדיקים אמתיים שיכולים להכניס יראת שמים וקיום התורה בעולם. (ב-כ"ב)

ו. כל מה שמכבדין את רבו יותר מעוררין ביותר ויותר שרשי התורה, ועל ידי זה משפיע עליו הרב <<<<



מעלת הלימוד

שיש מעי בראותי שתודה לאל דברי רבנו הנשגב זכרוננו לברכה, עושים רשם בלבכם. כי דברי חיים וקמים ונחמדים לעד ולעולמי עולמים, כי אם אמנם הם דברי פשיטות ותמימות, אבל כבד וקשה מאד לקבלם מרובי המסכים המבדילים ובלבולי הדעות של כל אחד והשטותים של כל אחד הנקראים אצל העולם 'הכמות'. שהם מסבבים ומעקמים הלב מאד בכמה דרכים נבוכים. והעקר במה שמחליש דעת האדם ועושה עצמו כאיש אמת. עד שרבים מחכמים כאלה אומרים בלבם מה יועילו לי דברים כאלה. הלא אף על פי כן אני יודע בעצמי האמת מה שאני עושה ומה שפועל עמי וכו', עד שמתחיל לחקק עצמו מצעקה ותחנונים, וקתיב יום תעזבני יומים אעזבך, עד שחולפים חס ושלום ימים או שנים שמתרחק מאד, אשרי אדם שומע לו לשקד על דלתי תורתו ושיחותיו הקדושים יום יום להתחיל בכל פעם מחדש להשתוקק ולכסף בכסופין ורצונות חדשים דקדושה, ולהוציא הכסופין בפיו בדברי שיחות ותחנונים וצעקות ושוניות וגניחות ואנחות ולפרש שיחתו בכל יום כבן לפני אביו, יהיה אף שיהיה יהיה אף שיהיה, ואפלו אם לא יוכל לדבר כלל, יחזק את עצמו, ויכין את עצמו בכל פעם לצעק ולהתחנן אף שיוכל אף שיוכל, כי שום צעקה ודבור אינו נאבד, ואפלו רצון בעלמא אינו נאבד, כי לית רעותא טבא דאתאבד, אשריך בני אם תחזק עצמך לילך בדרך שכתבת.

(עלים לתרופה - מכתב כ"ה)



תורה ל"ז - דרשו ה' ועוזו

לאכול היום מצננת ה'מן'

גלות
הנשמה המאירה של היהודי, הנשמה הזכה של היהודי, אין אצלה גלות, כי אם כשהתאוות נאחזים בה חלילה. רק זוהי גלות, רק אז הנשמה מרגישה שרע לה, שעצוב לה בפנים, שהיא חסרת חיות. וזה היה גלות מצרים, התחזקות תאוות הגוף, השייכים לעכו"ם ולמצרים. וכמו כן כל הגלויות מכונות בשם מצרים¹, על שם שהם מצרים לישראל, על ידי הנפילה לתאוות הגוף. אחר שהאדם נופל לחושך התאוות, הוא נותן כוח לקליפות לשלוט עליו, ועל ידי זה גם באים עליו אחר-כך צמצומים צרות ודינים בגופו רחמנא ליצלן, שזה גם גלות הגוף ממש.²

עמידה בניסיון

כשהאדם מרגיש את גלות התאוות, את החושך הנורא הזה, שם הוא ניסיון האדם. בצער האיום והנורא הזה, כשהחומר שאינו שייך לישראל כלל, מנסה להתגבר ולפתות את האיש הישראלי ללכת אחריו.

שם "צריך" כל אחד מישראל לחוס על נפשו, ולעמד בנסיון, ולהגביר הנפש על הגוף, לצאת מגלות התאוות, שזהו בחינת יציאת מצרים.²

סי"ק ג: וצריך כל אדם להכניע החמר, הינו בחינות מיתה, בחינת סכלות של הגוף של הארבע יסודות. כמו שכתוב בזהר: "ויקח ה' אלקים את האדם", 'מאן נטל לה, מארבע יסודין דילה, דאפריש לה מתאנה דילהוין'. וזה נעשה על ידי התענית, שעל ידי התענית מחלישין הארבע יסודות. ונתבטל החמר, בחינת החמר, סכלות, חשך, שכחה, בהמה. ונתגבר ונתעלה בחינת השכל, והצורה, האור, והזכרון, אדם.

אדם

היהודי מורכב משני חלקים, האחד 'חומריות' - שזה כל תאוות הגוף, והשני 'אדם' - שזה הנשמה הקדושה, שהיא עיקר האדם. וכאן היא מלחמת הבחירה, מלחמת האדם כל ימי חייו, האם ילך אחר נשמתו הנצחית, האם יזכור את ה' עושהו, שעל ידי זה הוא זוכה לאור אמתי ופנימי, צורתו מתעלה, שכלו הולך כאור יום. או חלילה ישכח את ה' המחייה ומקיים אותו, וילך אחר החומר והסכלות, שהם עכירת התאוות הנחותות, בהמיות ממש, המביאים לחושך ואפילה פנימית.

ז. כל מי שסמוך יותר אל הצדיק הוא מקבל חיות יותר. (ב – כ"ד)

ח. החולק על הצדיק עוקר עצמו משרשו, ואין יכול להאיר בו בחינת צדיק שבו. ועל כן הוא דיקא נקרא רשע. (ב – כ"ה)

ט. עיקר המצוה להשאיר בנים כדי שיהיה נשאר שמו וזכרו בעולם, הוא רק בשביל הגדלת שם כבודו יתברך, כי ישראל כלולים בשמו יתברך וכל מה שנתרבה אחד מישראל, כביכול, נתרבה ונתגדל ונתעלה שמו יתברך, כי שמו משתף בשמנו. (ב – כ"ו)

י. צריך כל אחד לברר ולהתיגע לאסוקי שמעתתא אלבא דהלכתא, לברר איזה הלכות באמת כפי בחינתו. מכל שכן וכל שכן בפנימיות התורה, מכל שכן וכל שכן בקיום התורה שהוא העיקר העולה על הכל. (ב – כ"ז)

"זה הלמוד של עצות ותחבולות איך לזכות להתעורר באמת לקים את התורה ולהיות חזק בנקדת אמתתו כל ימי חייו וכו'. זה הלמוד הוא עמק מאד ואי אפשר להשיגו כי אם על ידי יגיעה רבה ולהתאבק הרבה בעפר רגלי חכמים אמתיים ואז יזכה לברר איזה אמת כפי בחינתו."

יא. צריכין להתפלל הרבה לפני ה' יתברך לזכות לקים מצות צדקה כראוי, שיזכה לתן להגון באמת. והכל תלוי בהאמת שבלבו שמי שכונתו רצויה לשמים באמת יזכה ה' יתברך שיתן לעניים הגונים ויתקן על ידי הצדקה הרבה. (ב – ל"ד)

יב. הקרובים אליו יתברך הם בבחינת אחדות עמו והעבודה שלהם אינה נחשבת עבודה, כי זה נחשב כאלו הוא יתברך, כביכול, עובד את עצמו. ועקר העבודה והכבוד כשהרחוקים ממנו יתברך עובדים אותו ומגדלים כבודו יתברך, אשר בשביל זה נשתלשה הבריאה בכמה מיני השתלשלות עד העולם השפל הזה אשר כל הכבוד של ה' יתברך תלוי בזה העולם. (כיבוד אב ואם ב – א)

יג. צריכין לוהר מאד מאד לקדש עצמו מאד, כי בזה תלוי הכל, כי כל העולם תלוי בזה, כי כל העולם נברא בשביל זה שיתגדל כבודו יתברך על ידי בני אדם הנולדים על ידי אב ואם. (ב – א)

"כשמקדש עצמו ומתכוון להוליד בן שיגדל כבודו יתברך, ואזי נמשך על הולד רוח קדושה וזוכה שיהיה לו בנים כשרים שיתגדל כבודו יתברך על ידם, אזי הוא מקים העולם על ידי זה. וכן להפך חס ושלוש, אזי נולדים בנים שאינם הגונים ואין כבודו יתברך נתגדל על ידם, אדורבא, הם פוגמים בכבודו יתברך. וע"כ זה שלא קדש עצמו גרם כ"ז הוא מחריב העולם כולו."

יציאת מצרים

המשך מעמי קודם ת"ל"ז

מהי יציאת מצרים? יציאת מצרים, היא היציאה מהמצרים החשוכים של החומר, יציאת מצרים הוא התעלות וניצחון הנפש על הגוף, עד שהאדם זוכה להגיע למעמד הנורא, 'בהוציאת את העם ממצרים תעבדו את האלקים' - קבלת התורה, קירבת ה' לי טוב.²

לאוכלי הסן

"לא נתנה התורה אלא לאוכלי הסן"³. חז"ל מבארים לנו שלזכות לקבלת התורה, שזה גילוי נשמת ה'אדם', גילוי הצורה והשכל, אי אפשר רק כשיהיה מאוכלי הסן.

מה זה מן? מן זה אוכל רוחני, גם כהיום כשהאדם אכילתו היא אכילה רוחנית, וזה על ידי שהאדם שובר את תאוות האכילה ואוכל בקדושה ובטהרה לשם שמים, על ידי זה האוכל שהוא מכניס לפיו הוא בבחינת 'מן' - אוכל רוחני וזך. המביא ומזכה אותו ששכלו מתקדש ומזדכך, וצורתו ונשמתו מתעלים, עד שהוא זוכה לבחינת קבלת התורה הקדושה, שזהו גילוי השכל והכנעת חומריות הגוף.²

קדושת האכילה

הסיבה ש"הפל תלוי בקדשת האכילה"⁴, וכל קדושת האדם הולך אחר אכילתו, כי האוכל הוא הממוצע בין הגוף לנפש, כלומר שהדבר שמחזיק את הנפש בתוך הגוף זה רק האוכל, כי אם האדם לא יאכל מיד יסתלק הנפש חס ושלוש, יוצא שעל ידי האכילה הנפש נשאר ומתקיימת בתוך הגוף.

לכן הכל תלוי באכילה, ואם הוא שובר את תאוות האכילה ואוכל בקדושה גדולה בשביל נפשו לבד בבחינת 'צדיק אוכל לשובע נפשו', על ידי זה האוכל שבא לגוף, הוא אוכל קדוש, המביא לנפש חיות רוחנית והנפש מתחזקת מתגלית ונתעלה, ושולטת על הגוף.

אך כשחלילה האכילה להנאת הגוף, למילוי כריסו ותאוותיו, על ידי זה האוכל נהיה אוכל גס מגושם, המגשם את הגוף ומגבירו על הנפש ומתגלה בהמיות וחמריות חושך תאוות הגוף.²

תענית

על כן האדם שמונח בחושך תאוות הבהמיות, ורוצה לזכות שיתגלה אור קדושת נפשו ונשמתו, הנמצא אצלו וקרוב מאוד אליו, אך שהחומר העב מכסה ומסתיר אותו, העצה לזה "תענית". שעל ידו הוא שובר ומכניע את 'תאוות האכילה', ועל ידי זה נכנע גשם חומר הגוף לבני הנפש בביטול והכנעה, וזוכה שנחלש אצלו המשיכה הנוראה לתאוות הבהמיות, ומתגלה נפשו הקדושה.²

ויענך וירעיבך

'ויענך וירעיבך ויאכלך את המן' 'וירעיבך - שכלתה החררה ובאו ואמרו מי יתן מותנו וגו' כי הוצאתם אותנו להמית את כל הקהל הזה ברעב, שהרגישו ברעבון, והיה זה כדי שיתעכל ויכלה מהם זוהמת מזון הגופני, שאי אפשר להבין המושכלות אלא אחר הפסק זוהמת מזון הגופני, כן דרך הרופא נותן לחולה קודם דברים המשלשלים כדי

הסיבה שצדקה בבחינת תענית

(כמבואר בתורה)

"כשנותן צדקה ומחסר קמונו ותארות גופו, כי בזה הממון היה יכל למלאות לגופו איזה תאנה, והוא משפר תאנות גופו ונטול הממון ונותן להתלמיד חכם העוסק בתורה ועבודת ה', והתלמיד חכם נגד האיש פשוט הוא בבחינת נפש לגבי הגוף. נמצא שבה צדקה שהיא מאכיל ומפרנס את התלמיד חכם בזה מכניע הגוף לגבי הנפש. ועל כן עקר התעלות הנפש על ידי זה."²

כנינים על תו"ל

מצווה הראשונה שנצטווה

אדם הראשון

"מצוה הראשונה שצטווה אדם הראשון היה בעינו האכילה שצטווה לבלי לאכל מעץ הדעת טוב ורע, דהינו שלא יאכל אכילה שהוא בחינת תעוררת טוב ורע שעל ידי זה יכול להתגבר הגוף חס ושלוש. ומחמת שאדם הראשון עבר על זה, על כן נתגרש מגן עדן שהוא בחינת מושב הנפשות."²

ביותר צריכים לקדש את הלחם

"ביותר צריכין לקדש את הלחם שהוא עקר חיות האדם, כי פתא סעצא דלפא ועקר החיות והשביעה הוא על ידי הלחם. ועל כן צריכין לקדש את הלחם ביותר כדי שיהיה בבחינת מן, בבחינת שביעת הנפש, בחינת צדיק אכל לשבע נפשו"²

אכילת שבת חשוב יותר מתענית

"אכילת שבת היא מצוה גדולה מאד לאכל בשבת ולהרבות בסעדת שבת קדש, כי אז בשבת הוא התעלות הנפש. ועל כן אז האכילה בקדשה. כי על ידי אכילת שבת מתגבר הנפש על הגוף, ועל כן אכילת שבת גדולה ויקרה יותר מתענית כמו שכתב רבנו זכרנו לברכה במקום אחר (סימן נז) כי עקר שלמות הנפש הוא פשוטו לאכילה דקדשה דיקא, כי על ידי האכילה מחיין הגוף ומחברין הגוף והנפש יחד."²

לנקות העיפוש ואחר כך נותן לו דברים המעצרים, כן עשה ה' יתברך הרעיבם עד שכלה עיפוש מזון הגופני ואחר כך האכילם המן." (שפתי כהן⁵)

כמבואר שם במן, שבכדי לזכות לאכול את המן היה צריך מקודם להתענות ולהרגיש רעבון, כמו כן גם בשביל לצאת מתאוות אכילה ולזכות לקדושת האכילה, צריך מקודם להתענות, ועל ידי זה זוכים אחר כך לבוא לקדושת האכילה בבחינת 'מן'.²

1. כמבוי בבראשית כ"ב - פרק ט"ז. 2. ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות חדש הלכה ג - ב. 3. מכילתא בשלח. 4. לשון מוהרנ"ת. 5. שפתי כהן על דברים ח - ג.

”אנא ה' רחמן מלא רחמים, חוסה על נפשי האומללה מאד. והיה בעזרי תמיד. וחזק ואמץ את נפשי בכל מיני עוז ותעצומות, באפן שתתגבר נפשי הקדושה והטובה על הגוף ותאוותיו ומדותיו הרעים, עד שאזכה להפשיט את נפשי מכל מיני תאות הגוף ומדותיו. ואתה ואקדש את נפשי וגופי בכל מיני טהרות וקדושות. ואזכה להוציא את נפשי מכל התאות ומדות רעות הנמשכים מארבע יסודות חמריים של הגוף.” (לקוטי תפילות ל"ז)

תורה ל"ח - מרכבות פרעה

”צריך האדם להרגיל את עצמו לדבר בינו לבין קונו באמת גדול לאמתו עד שיעורר את לבבו באמת עד שיתחיל לדבר בחמימות שבלב דברי אמת שבלבבו בהתעוררות בתשובה עד שיראה פחיתותו וגדולת הבורא עד שיתביש מאד מלפניו יתברך, כי עד עכשיו השליך חטאותיו אחרי כתפיו ולא עין בהם ועכשו כשיודע אותם, אזי נכנס בו בוש גדולה על גדל פשעיו כנגד רב ושליט עיקרא ושרשא דכל עלמין והבושה הזאת נתגלה על פניו והבושה הזאת היא בחינת אור התפלין שהם סימן על דבקות ישראל בהבורא יתברך והיא בחינת קרון אור הפנים ועל ידי הבושה הזאת מוחלין לו על כל עונותיו.” (השתפכות הנפש נ"ח)

”ויכתב לי אם היה שמח בפורים כראוי, ואיך שהיה צריכין עתה לבקש ולהתפלל להשם יתברך שיקבל שמחתנו של פורים עם כל המצוות של פורים כאלו קימנום כראוי בכל פְּרִיָּתָהּם וכו'. **עַד שְׁנֹזְפָה עַל יְדֵי זֶה לְקִדְשֵׁת וְטָהֳרַת הַפָּרָה אֲדַמָּה וְכו'.** לטהרנו מטמאת מת למען נזכה להיות טהורים לקרבן פסח ולהיות נזהרים ונשמרים על ידי זה ממשוהו חמץ בגשמיות ורוחניות ונזהר מאד מלהחמיץ המוח חס ושלום במחשבות רעות וזרות חס ושלום לקיים גַּעַר חֵית קִנָּה וְכו' עַד שְׁנֹשֵׁיב מִחֻמֵּץ לְמִצָּה מַחִית לַה"א מִמּוֹת לְחַיִּים וְכו' וכו'. מה נשיב לה' כל תגמולוהי עלינו שכל מצוה ומצוה ובפרט בכל הזמנים המקדשים ובכל המצוות הנוהגים בכלם זכינו לשמע דברים נוראים ונפלאים ונשגבים כאלה המוחין כל נפש ונפש בכל מקום שהוא... אשרינו מה טוב חלקנו וכו', מי יתן שנזכה לילך בהם ולעסק בהם במועדו ובזמנו, הלכות פסח קדם פסח לפרש שיחתנו לפניו יתברך קדם פסח לזכות ולהתקרב אליו יתברך על ידי קדשת פסח, ועל ידי העצות עמקות הרמוזים בהתורות המדברים מפסח.” (עלים לתרופה - מכתב שצ"ד)

לחדד את השכל / על התורות הנלמדות בעמוד היומי

”זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת” - זְכָרְהוּ מֵאֶחָד בְּשַׁבָּת. איך זוכים לקיים למעשה מאמר חז"ל זה?

תשובה משבוע שעבר: ב"קריאת שמע" ו"ברוך שם" יש שנים-עשר תיבות ומ"ט אותיות, כי על ידי קריאת שמע - קבלת עול מלכות שמים הוא כולל את נשמתו בשנים עשר שבטים, ומפריש את נשמתו מנשמת הערב רב. (תו' ל"ז - ג')

סיפור

שתי כוסות זהב

כנסו כחולמים פנימה ובחנו את המחזה המדהים. עליות קריסטל... אמת-מים זורמת ודגים שטים בתוכה... כלי זהב וכסף... מאכלים ומשקאות כיד המלך ומשרתים אלמים שמשרתים את כל הנוכחים. ר' אדם פנה לאורחיו וכיבדם לאכול ולשתות כרצונם, רק הזהיר את כל הסועדים לבל יטלו לעצמם שום כלי מן הכלים היקרים. בזמן שהסועדים היטיבו את ליבם באוכל המשובח קרא רבי אדם והכריז: "עכשיו יבקש כל אחד בתורו דבר כלשהו שהוא רוצה. יאמר לפני בפה מלא את משאלתו, אחר-כך יניח ידו בכיס שבבגדיו ו... ימצא את מבוקשו!" כולם הוכו בהלם וסיבוב הבקשות התחיל בהתרגשות עזה. הקיסר כמובן, היה הראשון. ביקש מה שביקש, הושיט ידו אל כיסו ו... מצא את שביקש! כל הנוכחים שרקו בהתפעלות והסבב המשיך בין שרי המלוכה המאושרים. כל שר - ביקש ומצא מיד את מבוקשו וההתלהבות באולם שברה שיאים. ואז הגיע תורו של אותו שר שונא-ישראל שהתאמץ למנוע מהמלך לבוא לסעודה זו.

אדם. אך שר אחד רשע ושונא ישראל מושבע ניסה בכל מאוודו למנוע את המלך מביקור בבית הצדיק ר' אדם. בכל דרך ניסה להסית את המלך והסביר בלי-טוב-טעם כי היהודי הלז עני מרוד הינו ולא תתכן כלל אפשרות לערוך בביתו העלוב סעודה ראויה לקיסר. הקיסר לא שעה לפטפוטי השר ויצא לדרך, גם בדרך לא נרגע השר המרושע. שוב ושוב חזר על שיכנועיו הנמרצים "חייבים לשוב על עקבותינו, זו תהיה בושה לקיסר לבוא שמה, חרפה אחת גדולה!" והמלך בשלו. ממשיך ומתקדם לעבר ביתו של רבי אדם אבל בכל-זאת שלח שר אחד לחרח, לראות, איך נראה הבית? מה מצבו? השר חזר והשיב שאכן, הבית קטן ולא ראוי לקבל בו פני קיסרים... אך המלך ממשיך בנסיעה. וכשכבר היו סמוכים לעיר שלח המלך שוב שליח והתשובה היתה זהה לקודמתה - הבית קטן... לא מתאים... ממש לא. אבל בהגיעם לרחוב שדר בו ר' אדם נכונה להם הפתעה אדירה. לעוצם השתוממותם של הקיסר ופמליתו עמדו המומים כשמולם ניצבים לתפארת פלטרין עוצרי-נשימה מוקפים חצר מרשימה ומפוארת. הם חשו שהם הוזים לגמרי, היתכן???

רבי אדם בעל-שם היה צדיק מופלג, בעל-מופת ורבו של הבעש"ט הק' אשר לו מסר את כתביו שהיו בהם רזין וסתרין דאוריתא. רבי אדם היה דר בבית קטן ודל אולם למרות זאת הוא פנה אל הקיסר והזמינו אליו לסעודה. האמנם?! סעודה לקיסר ופמליתו בביתו הדל של רבי אדם? אכן כן! הקיסר נענה בשמחה להזמנה והבטיח את בואו מאחר שהכיר בגדולתו וקדושתו של רבי אדם. בנוסף להזמנתו של רבי אדם הזמן הקיסר באותו התאריך בדיוק לארמונו של מלך אחד שהזמינו אף הוא - לסעודה. אבל זו היתה סעודה... וזה היה ארמון... שלא פחות ולא יותר נבנה ותוכנן לכבוד המאורע המדובר! ולא סתם הכנה היתה לסעודה זו כי אם הכנה מושקעת ויחודית עד מאוד במשך שנתיים ימים!!! פלטרים ענקיים, מרהיבים ומשובבי-עין שבתוכם בנויים עליות זכוכית מקריסטל מהודר, ומעליהן זורמת אמת-מים נאה כשדגים שטים בתוכה ומוסיפים לה יופי וענין. וכלי הסעודה? של כסף וזהב. מאכלים ומשקאות? כיאה וכיאות. ומשרתים מאומנים ומנומסים בהתאם לכבודו של המלך. בהגיע היום המיועד לשתי הסעודות, שם המלך פעמיו בראשונה אל ביתו של רבי

פרשת פרה - סוד הגאולה האחרונה

לא נודע ולא נגלה הזמן לנביאים. ולפיכך שניהם מן המדרגה העליונה לגמרי למי שיבין הדברים האלו, והם עמוקים וברורים.

(נר מצוה)

הכל כנגד גאולת משיח

דיעויין במדרש פרשה חוקת ומבואר שם להדיא דמצות פרה יסודה סובבת הכל כנגד גאולת משיח שיהיה קץ וסוף לכל השיעבודים, וגם חירות מן יצה"ר, ויבוער רוח הטומאה מן הארץ, וכמו שבההבטחה בפסוק 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאתיכם ומכל גלולכם אטהר אתכם', אשר דברים אלו דומים ממש לזריקת מי פרה.

(בית הלוי שמות י"ב - מ"ג)

ענין הפרה לעתיד לבוא

איתא במשנה פרה, וכן ברמב"ם ז"ל, אשר ט' פרות עשו, ולעתיד יעשה מלך המשיח עוד פרה אדומה. ולהבין למה יצטרך אז אפר פרה. ונראה יען כי יצטרך אז להיות הריגת משיח בן יוסף ח"ו, לזאת יעשה פרה, והוא על דרך אמרם ז"ל למה נסמכה פרשת פרה לומר לך מה פרה מכפרת אף מיתת צדיקים מכפרת, לזאת יעשה משיח הפרה כדי להציל מהריגת משיח בן יוסף, ותהיה הפרה מכפרת, ושוב לא יצטרך להריגת משיח בן יוסף לכפרה. וזהו אפ"ר פרה"ה עולה משיח בן יוסף, רומז לדברינו שעל ידי אפר פרה נציל מהריגת משיח בן יוסף, אמון.

(עטרת ישועה על מועדים - פרשת פרה)

זה נבוכדנצר הרשע, עץ ארז ואיזוב ושני תולעת זה חנניה מישאל ועזריה, והשליך אל תוך שרפת הפרה יקטל המון שביבא דנורא, ואסף איש טהור את כל אפר הפרה זה הקב"ה שכתב בו 'ונשא נס לגוים ואסף נדחי ישראל וגו'', איש זה הקדוש ברוך הוא דכתב ביה 'ה' איש מלחמה', טהור זה הקב"ה יטהור עינים מראות ברע וגו'', את אפר הפרה אילו גליותיהם של ישראל, והניח מחוץ למחנה במקום טהור זה ירושלים שהיא טהורה, והיתה לעדת בני ישראל למשמרת לפי שבעולם הזה מטהרים ומטמאים מפי כהן, אבל לעתיד לבא אינו כן אלא הקב"ה עתיד לטהרם מכל חטאותיהם ומכל טומאותיהם כמה שנאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאתיכם ומכל גלולכם אטהר אתכם.

(מדרש פסיקתא רבתי פרשה י"ד)

אַחַר פּוּרִים קוֹרִין פְּרֶשֶׁת פְּרָה,
שֶׁהִיא הִכְנָה לַפֶּסַח. כִּי פְּרֶשֶׁת
פְּרָה קוֹרִין, כְּדִי שְׂיִהְיוּ נִזְהָרִין
לְטָהֵר מִטְּמֵאֵת מֵת, כְּדִי
שְׂיִהְיוּ טְהוֹרִין לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח.

(ליקוטי מוהר"ן - ח"ב - ע"ד)

אלא בטהרתן של ישראל

אמר רבי אחא בשם רבי יוסי בר חנינא בשעה שעלה משה למרום מצא להקדוש ברוך הוא עוסק וספרו בידו, ועוסק וקורא הפרשה זו, בפרשת פרה אדומה זאת חוקת התורה, ולמה, אמר הקדוש ברוך הוא איני עוסק אלא בטהרתן של ישראל, מניין, פי צדיק יהגה חכמה ולשונו תדבר משפט פי צדיק של עולם, יהגה חכמה הוגה בתורה, באיזו תורה בזאת חוקת התורה.

(מדרש פסיקתא רבתי)

פרה אדומה לא נודע

והנה, בטול אלו ד' מלכיות וחזרת מלכות ישראל נרמו דוקא במצות פרה אדומה, (כמבואר במדרש) מפני כי בטול ד' מלכיות הוא מדרגה עליונה מאד מאד שיהיה בטל כח מלכיות אלו שהיו מושלים בעולם, ויהיו הפסדס בא ממקום עליון מאד. וכן חזרת מלכות ישראל למקומם הוא בא ממדרגה עליונה מאד. ולא כמו שהוא בעולם הזה, אשר הצלחת ד' מלכיות אינו מן המדרגה העליונה. רק הפסד אלו ד' מלכיות וחזרת מלכות ישראל הוא נרמו בפרה אדומה, כי המצוה של פרה אדומה מן המדרגה העליונה מאד ומפני עומקה לא נודעה. וכמו שהמצוה הזאת היא פרה אדומה לא נודעה, כך חזרת מלכות ישראל למקומה והפסד ארבע מלכיות

כל זה נסיתי בחכמה, (משלל) לא הנחתי חכמה בעולם שלא עמדתי עליה, וכיון שהגעתי לפרשת פרה אדומה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. (ליקוט שמעוני)

היום פר' פרה אצלנו במקום הזאת אפר פרה

היום פרשת פרה הוא אצלנו במקום הזאת אפר פרה מטהרת טמאים ומטמאת טהורים. ועיין בספר הרב דפולנאה שזה רומז למדת גאווה וכו' ע"ש, לכך צריך האדם קודם קריאת הפרשה הנ"ל להיות שפל אצל עצמו וידע שהוא שפל ואז מטהרתו.

(אמרי פנחס)

בפרשת פרה מרומז סוד הגאולה האחרונה

פרה זו מצרים יעגלה יפיפיה מצרים. אדומה זו בבל יאנת הוא רישא דדהבי תמימה זו מדי תמימים היו, אין לו להקב"ה עליהם אלא שעבדו עכו"ם שקיבלו מאבותיהם בלבד. אשר אין בה מום זו מלכות יון אלכסנדרוס מוקדין כד הוי חמי לשמעון הצדיק הוי קאים על רגליו ואמר ברוך אלהים של שמעון הצדיק אמרו ליה בני פלטוי דידיה מקמי יהודאי את קיים אמר להון כד אנא נחית לקרבא בדמותיה אנא חמי ונצח. אשר לא עלה עליה עול זו אדום שלא קבלה עליה עולו של הקדוש ברוך הוא ולא די שלא קיבלה אלא מחרפת ואומרת 'מי לי בשמים וגו''. ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוציא אותה אל מחוץ למחנה שהוא עתיד לדחות את שרה מכרך גדול ממחיצתו. ושחט אותה לפניו כי זבח לה' בבצרה וטבח גדול בארץ אדום. אמר רבי ברכיה טבח גדול בארץ אדום. ושרף את הפרה ויהיבת ליקידת אשתא, את עורה ואת בשרה וגו' הוא דוכסיה ואפרכיה ואיסתרטיליטיה הונך ועזבוניך וגו' מחזיקי בדקך וערכי מערכך וכל אנשי מלחמתך אשר בך ובכל קהלך אשר בתוכך יפלו בלב ימים וגו''. אמר רבי שמואל בר יצחק אפילו אותם שהם מקהלי ובאו ונדבקו בקהלך אף הם יפלו בלב ימים:

דבר אחר פרה אילו ישראל כי כפרה סוררה סורר ישראל, אדומה יאדמו עצם מפנינים, תמימה יונתי תמתי, אשר אין בה מום יכולך יפה רעייתי ומום אין בך, אשר לא עלה עליה עול שלא קבלו עליהם עולו של הקב"ה. ונתתם אותה אל אלעזר הכהן זה ירמיה מן הכהנים אשר בענתות, והוציא אותה אל מחוץ למחנה יועמיה הגלי לבבלי ושחט אותה לעיניו ואת בני צדקיהו שחטו לעיניו, ושרף את הפרה לעיניו וישרוף את בית ה' ואת בית המלך. את עורה וגו' ואת כל בתי ירושלים ואת הבית הגדול שרף באש, ולמה הוא קורא אותה בית גדול, אלא זה בית מדרשו של ר' יוחנן בן זכאי ששם היו נותנים גדולתו של הקדוש ברוך הוא. ולקח

לקוטי מוהר"ן

תורה ל"ח

לתקן את הדיבור, שיוכל לדבר לפני ה' כראוי בלי בלבול - זה על ידי התורה שלומדים בעניות ובדחקות בעת שצר לו ובכל מיני חשכות וצרות חס-ושלום שעוברים על האדם, וכשמתגבר אז לעסוק בתורה על ידי זה נמשך עליו חוט חסד.

(קיצור ליקוטי מוהר"ן ל"ח ז')

